No. 124. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT

Woensdag 15 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 7. October. Zoo men verneemt, ... sprake om een groot Roomsch-Katholijk genootschap ... rigten, welks medeleden zich tot bepaalde jaarlijksche bijdragen zouden verpligten; uit deze bijdragen zoude ... fonds tot ondersteuning van schrijvers, die een vastgesteld inkomen trekken en aanspraak op pensioen erlangen ...den, en tot het oprigten eener groote Roomsch-Katholieke Zeitung, worden ingesteld. De hoofdzetel van dit genootschap zou in de hoofdstad van eenen zuid-duitschen staat ...stigd worden. Als de plaats, waar het voorgenomen blad verschijnen zoude, noemt men Mentz. Voor deze blad-onderneming zou reeds door adelijken aan den Nederrijn eene deelneming ten bedrage van 20,000 guldens zijn ...ekend geworden.

FRANKRIJK.

— De Engelsche dagbladen kondigen reeds den oorlog ...schen Frankrijk en Marokko aan, en zoo wij het Journal des Débats, als het orgaan van het Fransche ministerie, raadplegen, dan zou die meening niet zoo geheel uit de lucht zijn gegrepen. Het zegt: «Het art. van het ...drag, met Marokko gesloten, krachtens hetwelk de ...ier zich verbindt, om Abd-el-Kader terug te houden, ... zijn rijk te doen verlaten, is niet nagekomen. Wij zijn ... dat verdrag zeer edelmoedig, zeer toegevende geweest. ...n vraagt, wat wij daarmede gewonnen hebben? Het ...etwistbaar regt, om ons thans regt te verschaffen, en ...-el-Kader tot in Marokko te gaan opzoeken, dewijl de ...er buiten staat is, het verdrag zonder onze hulp na te ...men. Hij zal zich daarover wel niet beklagen, en zoo ... zich beklaagt, dan is ons antwoord gereed. Wij zullen de magt van den emir vernietigen, hem zijne laatste ...plaats ontnemen: dit is het doel van onze onderneming." ...maarschalk Bugeaud is reeds naar Marseille vertrokken, ... zal den 10. October naar Algerie terugkeeren, om het opperbevel over deze nieuwe expeditie tegen Abd-el-Kader ... aanvaarden.

— In eenige provincie-steden van Frankrijk, wordt er ...e ongeloofelijke hoeveelheid brandewijn gedronken. Deze ...strijke drank wordt gewoonlijk na het eten genomen. ...st drinkt men ongemengden koffij; daarna wordt deze ... verschillende graden met brandewijn gemengd, tot dat ...n tot eene inzwelging van eene waarlijk fabelachtige ...eveelheid brandewijn geraakt. Men begint met zijn kopje ...ij half leeg te drinken, waarna men het met brande...n weder vol giet; dit heet men een gloria: dan drinkt ...n het kopje weder half uit, en vult het op nieuw met ...ndewijn, — dit is de gloria gris, die men geheel ledigt. ...anneer men den gloria gris opgeslokt heeft, vult men ... kopje geheel met brandewijn, hetgeen dan ... rincette ...t; — op de rincette volgt eene andere volle ..., die ...n de surrincette noemt, na welk men niets meer neemt ... de pousse-café.

— De zeeslang is weder op het tapijt gekomen. Dit ...eurt zoo alle jaren eens; een blad van Parijs krijgt het ... zijn hoofd, of om beter te zeggen, in het hoofd zijns ...stellers, dit beruchte beest voor den dag te brengen; ... dadelijk nemen, zonder uitzondering, alle dag-, week- ... maandschriften, den versleten puff over. Het zonderlingste van al is, dat dit verhaal steeds in dezelfde bewoording opgedischt wordt, met de verandering van den datum ...en. Zoo luidt het elk jaar: «De kapitein en scheeps...k van dit of geen schip hebben, op een afstand van zoo of zoo veel uren, op de hoogte van dit of dit ander land de zeeslang gezien." Volgt de beschrijving, waar men zorg heeft bij te voegen, dat dezelve te juist en te omstandig is, dan dat zij de minste twijfel konde over laten. Dus, op den afstand van vijf mijlen heeft men, niettegenstaande al de kronkelingen en gedurige bewegingen van het beest, bemerkt, dat het 70 voeten lang was, en dat zijn ligchaam bedekt was met ... schelpen, waarvan men zich overtuigd heeft zonder er op te schieten, enz. enz. — Dit jaar, zoo wel als de vorige jaren, zal het publiek deze geschiedenis met gretigheid lezen.

— De voorheen zoo vermaarde jaarmarkt van Saint-Denis, bij Parijs, welke sedert de omwenteling van 1789 was in verval gekomen, is dit jaar heropend geworden. De toeloop van Parijzenaars was ontzettend, en daarbij werd de volgende aanhouding bewerkt. Een vermaarde dief, dien het waarschijnlijk te gewaagd vond, zich met heelers te verstaan, om de producten zijner nijverheid te vertieren, was op de jaarmarkt met een kraam komen zitten; hij had daar allerlei voorwerpen ten toon gesteld van diefstal voortkomende, zoo als brillen, snuifdoozen, neusdoeken, kanten, messen, lepels, vorken en zelfs paletots. Gelijk men wel kan denken, was den nieuwen kramer niet al te hoog in zijne prijzen; het was hem slechts te doen om alles te verkoopen, en gewis zou hij daarin geslaagd zijn, waren eenige policie-agenten, die hem herkend hadden, zijne handelsverrigtingen niet komen storen en hem bij den kraag vatten. Uit het policie-kantoor werd hij naar de gevangenis geleid.

BELGIE.

— Men schrijft uit de omstreken van Aelst, dat van nu af schier al de boeren hunne varkens slagten en zouten, ten gevolge van het gemis van aardappelen. Op het platte land is het varkensvleesch goed koop en men verwondert zich, dat het in de steden nog duur is. Een varken, dat voorleden jaar op hetzelfde tijdstip 40 frs. kostte, is nu voor 25 te krijgen. Over het algemeen is het slagtvleesch op de dorpen tamelijk goedkoop.

— De ex-minister Desmaisières, thans gouverneur van Oost-Vlaanderen, heeft de tegenwoordige benaauwde omstandigheden te baat genomen, om den kok te spelen, en heeft zijne onderhoorigen, de heeren der gemeente-besturen, tien verschillende recepten toegestuurd, om zuinig soep te koken. Maar kijk eens, wat armen kok dien ex-minister moet wezen, daar hij vergetende, dat er eerst vuur noodig is om te koken, de stookkosten niet in rekening heeft gebragt. De kolen die men verbruiken moet, zegt de Vaderlander, zullen den prijs van het ration of de portie (10 à 16 centimen per hoofd) nog vermeerderen. «Wat meer is, vervolgt dit blad, de prijzen van verschillende voorwerpen zijn door den gouverneur zoo laag opgegeven, dat men dezelve voor dien prijs niet koopen kan."

— Te Hamme (West-Vlaanderen) is een winkelier aangehouden, onder betigting van zijne vrouw vergiftigd te hebben.

NEDERLANDEN.

's HERTOGENBOSCH, den 9. October. Op den Hinthamschen steenweg liep heden namiddag een bruin hondje, dat alle blijken van hondsdolheid had. Het heeft vier andere honden en twee varkens gebeten. Wij hebben niet vernomen dat eenig mensch door het dolle dier is aangerand geworden en hebben alle reden te veronderstellen, dat het door een geweerschot neêrgeveld is.

— Men meldt ons, dat zich in het hooi een bederf geopenbaard heeft, ontstaande door wormen, welke het hooi geheel wegvreten en ondermijnen. Vooral aan den maaskant en ook te Veghel heeft zich deze kwaal vertoond. Uit Well meldt men dat zekere Adrianus Jecers twee mijten hooi geheel verloren heeft.

— In de provincie Groningen woont een landbouwer, dien men wel niet onder de gegoedsten mag tellen. Deze man had twee en een half bunder gezonde aardappelen, van welke het bunder ongeveer twee honderd mudden opleverde. Hiermede had hij kunnen woekeren, maar tevreden met eene goede opbrengst van het land, meende hij geen gebruik te mogen maken van den zoo hoog stijgenden prijs der aardappelen, en verkocht hij dezelve voor een gulden het mud. Moge dit voorbeeld navolging vinden!

— Van den Helder schrijft men van den 10. October: «Met den 16. dezer zal te Hellevoetsluis in dienst worden gesteld Z. M. transportschip Prins Willem Frederik Hendrik, onder bevel van den luit. ter zee 1. klasse A. baron Collot d'Escury."

BROUWERSHAVEN, den 8. October. Naar men verneemt hebben onderscheidene landbouwers in deze streken wel het voornemen, aan hunne arbeiders de pacht van het aan dezelve verhuurde aardappelland kwijt te schelden, doch onder die voorwaarde, dat bij de afrekening wegens het meedelven het deswege verschuldigde zal worden ingehouden, en daarvoor gort of andere levensmiddelen aangekocht, die, op hun graanzolder bewaard en, zoo ver zij strekken kunnen, te gelijk met de rogge, door hen wekelyks aan de arbeiders zullen worden afgegeven.

Het ware te wenschen, dat deze schikking allerwege navolging vond, daar op deze wijze veel beter in het gemis van aardappelen eenigermate zal voorzien worden, dan dat men de arbeiders het kwijtgescholden geld in eens in handen geeft, en er bij toenemende duurte, vooral ten platten lande, genoeg zal te zorgen zijn voor die arbeiders die niet gedolven hebben, en die men dezen winter niet aan het werk kan houden, dan dat niet de landbouwers de last, die deswege op de gemeenten drukken zal, zouden trachten te verligten, door op de voorgestelde wijze te zorgen voor de arbeiders, die meer dan anders van hen onafhankelijk zijn.

INGEZONDEN STUKKEN.

CAPEFIGUE, HISTOIRE DES JUIFS.

CAPITTEL 8.

Jeruzalems verwoesting door Titus.

(*Vervolg van No.* 122.)

VESPASIANUS oude legioenen van Ptolomaïs komende, rukten, op de mare dezer droevige verdeeldheid, naar Galilea's grenzen voort. Het aanzigt van dezen krijgstogt boezemde eerbied en vrees te gader in. JOSEPHUS beschrijft den indruk dien hij zelf ondervond, toen hij, aan gene zijde van Ptolomaïs, voor de eerste maal, de legioenen ontwikkeld zag. «De hulptroepen, zegt hij, kwamen het eerst; zij waren met ligt wapentuig overdekt en moesten, met lans en bijl, de bosschen doorzoeken en hinderlagen voorkomen, tien mannen van iedere centurie volgden hen op den voet; zij bakenden den grond voor het legerkamp af, en legden het ijlings aan. Toen kwam VESPASIANUS met de rijdende cohorten en twee legioenen op; achter dat heir werden krijgsgevaarten voortgerold, door de tribunen en centurien, van groepen pionniers omgeven; nu prijkte de Romeinsche adelaar, door de Cesars, tot zinnebeeld der magt gekozen, die geheel de wereld regeert; aan zijne zijde droeg men de overige roemrijke standaarden en banieren, voor welke de Romeinen altaren hadden, maar de gouden adelaar zweefde boven allen; het overige deel des legers volgde in krijgsorde, en de

DE NAAMGENOOTEN.

(*Uit het Antwerpsch Handelsblad.*)

(Vervolg van onze vorige.)

Wij landden te Newhaven, op eenen schoonen zonnigen morgen. Die korte zeereis had op de passagiers eene zonderlinge werking gehad. Aller trots, aller eigenwaan en overmoed was verdwenen, en allen waren zonder onderscheid tot eenen staat van hulpeloosheid gebragt, waarin men zou zeggen (was zelfs het spreekwoord schier geene onmogelijkheid): «doe met mij wat gij wilt: ... mij al om het even." Op het dek der kleinere stoomboot, ... ons aan wal bragt, lagen dandy's met ongekamde haren, be...rde kleederen en aangezigten, waarop, onder al de kleuren ... den regenboog eene tusschen purper en blaauw den boventoon .... Zwaarlijvige raadsheeren waren tot hunne oorspronkelijke ...e leest ingekrompen. De toestand der vrouwen was niet te beschrijven. Zijden en andere kleedjes waren verfrommeld en met overblijfsels der zeeziekte bezoedeld, hoeden en mutsen in ...ande fantastische vormen toegeknepen, de zonneschermen ...wijzeld en tot flarden gescheurd. De rozen waren van de wangen verdwenen, de oogen, die bij het scheepgaan te Blackwall ...ierende blikken op de passagiers wierpen, hadden hunnen ... verloren, en de lokken vielen in wanorde van onder de ...vormde hoeden neer. Intusschen bemerkte ik al spoedig, dat ... mij met iets belangrijkers had bezig te houden, dan met de ...ke wangen en de doffe oogen der dames, namelijk met een ...loren mantelzak, die benevens eenige boeken, al mijne brieven ... papieren bevatte. Ik snelde naar de stoomboot terug, en vroeg ... scheepsjongen naar den vermisten zak.

– «Meent gij eenen kleinen, bruinlederen mantelzak?" vroeg de bengel met groote onverschilligheid.

– «Juist, juist was mijn antwoord.

– «O, Sir, de andere gentleman heeft die meegenomen."

– «De andere gentleman.... En voor den duivel wie is die andere gentleman.

– «De heer JOHN BROWN, die in uw bed heeft geslapen. Hij is reeds gisteren avond, toen wij ten anker kwamen, naar de wal gegaan, en ik heb gezien, dat de hofmeester den mantelzak met andere pakken van het dek nam."

Die JOHN BROWN scheen inderdaad tot mijne kwelling te bestaan. Gedurende de overvaart had hij mij reeds eene erge poets gespeeld, en naauwelijks betrad ik den schotschen bodem of hij bragt mij in de grootste verlegenheid, want in den mantelzak bevond zich de brief van den ouden SMITH, en meer andere aanbevelingsbrieven. Ik kon evenwel niet denken, dat een gentleman wederregtelijk mijn eigendom zou behouden, en ik wachtte, met het zekere vooruitzigt, dat ik den mantelzak daags daaraan in het bureau der stoomboot zou wedervinden. Ik begaf mij in de herberg de Kroon, waar ik de leegte aanvulde, die door het driedaags vasten in mijne maag was ontstaan; daarop kleedde ik mij, en begaf mij door een gids vergezeld op weg, om mijnen vermoedelijken schoonvader op te zoeken. Intusschen wist ik van hem niet meer dan van den man in de maan, daar ik mij geheel op het opschrift van mijnen brief verlaten had. Op de eindelooze lijst der SMITH's, bevonden zich meer dan een dozijn DAVID's SMITH. Een van hun woonde in Castle-straat.

«Dat is de regte," zeide ik, den naam van de straat herhalende, want ik herinnerde mij die als de woning van mijnen vermoedelijken schoonvader te hebben hooren noemen. Ik begaf mij aanstonds naar Castle-straat, doch vond tot mijn leedwezen het huis gesloten. Voor het venster stond een briefje, waarbij iedereen werd verzocht om brieven en boodschappen te bezorgen bij den advokaat M'GREGOR, Kingstraat No. 103. Ook deze ging ik zonder verwijl opzoeken, doch hij was juist uit de stad, en ik ontving op zijn kantoor het troostrijk berigt dat SMITH zich in Fifeshire in Roxburghshire of in Ayrshire ophield, en dat een derwaarts afgezonden brief hem zonder fout in handen zou komen.

Met dit narigt was ik weinig gediend. De klerk van den advokaat wist van SMITH's verblijf niet meer dan van de regtspleging. Ik besloo dus de terugkomst van zijn patroon, die tegen het einde der week werd te gemoet gezien, geduldig af te wachten, en dien tijd te besteden tot bezigtiging der merkwaardigheden van Edimburg, en deszelfs omstreken.

III.

In een smaakvol vertrek te Edimburg zat op dien zelfden avond een oude gentleman en zijne dochter. De laatste zat voor de piano en zong met eene heldere, welluidende stem eene schotsche romance, terwijl de vader in een gemakkelijken armstoel zich behagelijk uitstrekte, en met groot welgevallen naar de stoute, eenigzins melancholische melodie luisterde. Inmiddels ging de deur open, en de knecht meldde den heer BROWN aan, die hem op den voet volgde, en zeer beleefde buigingen tegen een vuurscherm maakte, hetwelk hij in de schemering voor den heer des huizes had aangezien.

De oude gentleman liep naar hem toe. «Het verheugt mij zeer," sprak hij, «u bij mij te zien," en hiermede drukte hij hem met warmte de hand. «Lieve JULIA," zoo ging hij voort, zich tot zijne dochter wendende: «dit is mijnheer BROWN waar ik u al zoo dikwijls van heb gesproken.... Mijne dochter JULIA," hier

voldbehoeften werden, door eene rijdende cohorte, gedekt.

Het bloote aanzigt dezer ontzettende magt, verspreidde angst en schrik onder het volk, door JOSEPHUS ten strijd verzameld. Dat krijgsvolk verstrooide zich op het land en verkondigde, met asch gedekten hoofde, hoe EDOMS geheele woedende magt in aantogt ware; dat aan de mannen niets dan den dood en aan de vrouwen eene gevankelijke ontvoering naar Babylon te wachten stond. Eenige overblijfselen van JOSEPHUS leger trokken, met hunne oversten, in de vestingen terug. Inmiddels waren de legioenen voor Gaddara verschenen, en hoezeer de inwoners dezer stad slechts luttelen weerstand boden, werden zij evenwel afgemaakt, of, op de openbare markt, tot slaven verkocht. VESPASIANUS laat in een brief, dien hij NERO zond, en in welken hij Cesar het eerste goed geluk der Romeinsche wapenen berigt, alle deze gestrengheid des oorlogs, als eene wedervergelding, en een welgevallig offer aan de schimmen der veteranen voorkomen, die, met verguizing eener vormelijke overgaaf, door de Joden, in fort Anthonia, werden omgebragt. De legioenen rukten van Gaddara naar Jotapa, de voornaamste burg van Galilea, op. Jotapa niet verre van Tiberias verwijderd, was op eene scherpe rots gebouwd en van lage valeijen omgeven. De noordzijde, die alleen genaakbaar was, werd, door talrijke forten, voor een overrompelingen aanval beveiligd. De geschiedschrijver JOSEPHUS, door de oudsten des volks, tot opper-bevelhebber gekozen, en eenige Israëlitische krijgslieden, hadden zich, tot verdediging van Judea's bolwerk vereenigd, zoo als de overleveringen Jotapa noemen. Den 20. Mei verscheen het Romeinsche heer op de spits des bergs, zich aan de noordzijde ontwikkelende, al dadelijk werd door het trompetgeschal het teeken tot den aanval gegeven; de legioenen maakten zich strijdvaardig; TITUS en TRAJANUS van de overwinning zeker, stormden tegen de muren aan; maar de Joden wederstonden hun pogen. Zij lieten eene hagelbui van schichten en gesmolten metaal, uit de hooge torens, op het ondoordringbare dak regenen, door de schilden der veteranen gevormd. Van beide zijde vuurden de oversten hun krijgsvolk aan, en, middelerwijl VESPASIANUS, in zijne vermaningen, de vroegere zegepralen der Romeinsche wapenen gedacht, verhaalde JOSEPHUS den belegerden, Jehova's wonderen, ten tijde van MOZES en JOSUA verrigt. Na de ongehoordste wapenfeiten, liet VESPASIANUS den aftogt bevelen en de legioenen in het kamp terug trekken. De ongunstige uitslag van dien al te verhaasten storm, eischte voorzigtigheid en men besloot tot een meer regelmatig beleg over te gaan. Weldra zag men de ontzagchelijke aardhoogten verrijzen, die wonderwerken van het Romeinsche geduld, en de noodlottige stormram, door een Talmudist, bij den engel des verderfs vergeleken. Jotapa te midden der legertenten ingesloten, scheen eene stad van andere steden omringt. De levensmiddelen waren in overvloed, maar de waterbakken en de putten boden den van dorst versmachtenden Israëliet geene laafnis meer. De zelfopoffering van een aantal moedige mannen voorzag, gedurende eenige dagen, in den nood der stad; in hare nabijheid lag een heldere waterbron, welke zich, te midden eens palm- en moerbezien-bosch, verloor, die de oplettende waakzaamheid der Romeinen was ontgaan, toen nu de nacht, met zijn somberen sluijer, de landerijen overdekte, staken zich onderscheidene belegerden in versch afgestroopte dierenhuiden, liepen als berghonden, door engten en heidevelden, naar den stroom, vulden de watervaten en wisten ze in de stad te brengen; Arabische ridders ontdekten den list, en van toen af aan, werd den Joden hun laatsten toevlugt afgesneden. De verslagenheid was algemeen. «Wie is in staat de woede des dorst te wederstaan?" riep een Rabbijn uit, in dezen droeven staat, «o Jehova! waarom zijn uwe rotsen thans verdroogd! wat baten hem de sappen van het lam en de bitterkruiden van het pascha, welks verschroeide lippen te vergeefs de waterkruik en den persik van Damascus zoeken." Aan de wanhoop overgegeven deden de stedelingen menig verwoeden uitval op het Romeinsche leger, maar zij werden altijd teruggeslagen. Middelerwijl werd VESPASIANUS, door een overlooper, onderrigt, dat de belegerden, van vermoeijenis overstelpt, in het tweede uur, onder het huisselijk dak en op de huwelijkssponde, eenige rust zouden nemen. Hij vaardigde onmiddellijk zijne bevelen uit. De legioenen vereenigden zich in stilte, op het teeken der tribunen; eene dikke mist overdekte de stad en het legerkamp; men rukte tot aan den voet der muren voort, zonder der wachteren waakzaamheid te wekken; de stormladders worden gerigt; de krijgsman streeft moedig naar den hoogsten sport, en het triumf-geluid, doormengt met de kreten van Cesar, Rome en de overwinning, maakten de Joden wakker. Alle weerbare mannen werden nedergehouwen, de vrouwen en dochters gevangen genomen en voor de marktplaatsen van Italie bestemd.

JOSEPHUS welke, gedurende dien rampslag, het bevel te Jotapa had gevoerd, verschool zich, met velen zijner medebroederen, in de bakken en riolen, die onder de stad liepen. De ingang dezer uitgestrekte onderaardsche holen was aan niemand bekend, dan aan de priesters en ingezetenen, die de zaak des lands met ijver waren toegedaan. De historieschrijver en zijne lotgenooten voedden zich eenigen tijd, met hetgeen het medelijden der Israëlitische vrouwen voor hen inzamelde; maar VESPASIANUS eene aanzienlijke belooning, voor het aanwijzen huns verblijfs, hebbende uitgeloofd, kwam hen op het spoor, en weldra werd de schuilplaats ontdekt, die hen aan de nasporing des overwinnaars had onttrokken.

Tijdens het langdurig beleg en de gevaren eens roemvollen aanvals, konden de Romeinsche soldaten geen gevoel van achting onderdrukken, voor den krijgsoverste, die zoo lang, en met zulke geringe hulpmiddelen, de strijdkrachten van het gemeenebest had wederstaan. VESPASIANUS, in wiens raad TITUS en TRAJANUS, toonbeelden van goedheid en menschlievendheid, zitting hadden, bezat, ofschoon gestreng van aard, eene edele ziel. Hij gaf bevel om JOSEPHUS te sparen en bestemde hem tot sieraad zijner zegepraal en om, op den Appiaanschen weg, bij de opperhoofden der verwonnen volken, plaats te nemen. (*Vervolg hierna.*)

MENGELINGEN.

GOEDHARTIGHEID VAN FREDERIK DEN GROOTE.

De goedhartigheid v n FREDERIK, verhaalde eens de Overste VON WITZLEBEN in tegenwoordigheid van den laatst overledenen Koning van Pruissen, vertoonde zich volledig, origineel en vrolijk in den omgang met zijne soldaten, voornamelijk met de helden uit den zevenjarigen oorlog, die hem altijd Papa FRITZ noemden. Gaarne sprak hij over tafel van veldslagen en overwinningen, en stelde deze historisch militaire tafereelen levendig voor oogen; zoo verhaalde hij onder anderen eene affaire, bij gelegenheid van eenen nachtelijken overval tot in de kleinste bijzonderheden. Toen hij uitgesproken had, zeide de naast hem zittende Generaal ZIETHEN: «houdt het mij ten goede, uwe Majesteit! zoo is de zaak niet gebeurd; dezelve droeg zich geheel anders toe."

«Nu dan verhaal gij het eens?" Nadat ZIETHEN de toedragt der zaak verhaald had, werd de Koning onvergenoegd en zeide: «dat is niet waar; wilt *gij* het beter weten dan ik?"

«In dit geval, ja, uwe Majesteit! want mij zelven was de affaire ter uitvoering opgedragen. Daar zie ik juist in die zijkamer den wachthebbenden wachtmeester van mijn regiment, KRÜGER, die bij deze gelegenheid aan mijne zijde dapper gestreden heeft. Zoo Uwe Majesteit mij niet gelooven wil, dan veroorlove zij, dat hij, die niet weet, waarover hier gesproken wordt, binnenkomen en de zaak verhalen moge."

«Goed, dan zult gij het hooren." Met vasten tred, koenen blik en een krijgshaftig gelaat stond de geroepen huzaar nevens den stoel des Konings. De Koning zag hem welgevallig aan; hij had het gelaat en de houding, den karakteristieken stempel van den toenmaligen grooten tijd.

«KRÜGER hebt gij die en die affaire medegemaakt?"

«Ja, Papa!"

«Verhaal dezelve eens."

En geheel eenvoudig, maar welsprekend, verhaalde hij de zaak juist zoo, als ZIETHEN. De Koning zag hem verdrietig aan en zeide:

«KRÜGER, gij liegt."

De huzaar trad nader toe, nam de vork des Konings, en daarmede in een voor hem staande schotel met faisanten, hief een opgestoken faisant in de hoogte en zeide: «ik moge den dood aan dezen faisant eten, als ik de waarheid niet gezegd heb!" en regts zich omkeerende ging hij, onder het luid, hem toejuichende gelach van het tafel-gezelschap, zijnen koninklijken heer naar zijnen post terug. De Koning zelf lachte hartelijk, liet den braven trouwhartigen ouden wachtmeester een flesch wijn en gebak van zijne tafel brengen en voegde daarbij: «zoo ken ik hen, die goede, oude brave jongens. — Nu, ZIETHEN, een snuifje!"

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. October. Sedert den 11. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Claudius, N. H. Korf, Altona, stukgoed; Uranus, H. Tansen, St. Petersburg, lijnzaad; Jenna Maria, J. M. Fischer, New-St..., tarwe; de Ceres, J. C. Krauel, Riga, hout; Susannah, J. Hynke, Hamburg, tarwe; Catharina Hodges, R. Lewis, Liverpool, rijst; Anna Elisabeth, H. Schuldt, Tonningen, tarwe; Freuvenner, J. Jorgensen, Tauborg, raapzaad; Constitution, N. Juel, Delmuth, raapzaad; Johanna, H. Witt, Kul, tarwe; Aurora, J. M. Wilcken, Memel, deelen; Maria Sophia, P. Boye, Bergen, stokvisch; the John, A. Simpson, Perth, aardappelen; Maria Anna, M. Engels, Hamburg, stukgoed; Philomena, D. Christen, Liverpool, klipzout; Diana, J. Gress, Hull, manufacturen; Messenger, D. Lewis, Liverpool, the Pearl, S. Dyer, Seville, Concordia, J. Koster, Liverpool, alle stukgoed; Aurora, J. Wetterhahn, Riga, hennipzaad; Sophia, C. Bahtjen, Baltimore, stukgoed; Furst Blucher, J. Staben, Riga, hennipzaad.

Voor Gend bestemd:

Alert, T. Varley, Goole, aardappelen; Balance, C. H. Permien, Riga, balken; Fortuna, J. A. Doyer, Bergen, stokvisch.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Leeuwarden, K. W. Nieboer, Oostzee, Cornelia Catharina, G. A. van Rentergem, New-Castle, Carolina, B. L. Ruyl, Avontuur, alle ballast; Jeannette Adelaide, J. A. Zeppel, dakpannen, Oostzee.

Van Vlissingen gezeild:

De jonge Charles, J. Quite, de jonge Cornelis, L. de Munck, beide schapen, Duinkerken; the Triton, J. G. Jackson, ballast, New-Castle.

---

keerde hij zich andermaal tot den vreemdeling. «Wees nogmaals hartelijk welkom." BROWN boog op nieuw, en mompelde de van ouds gebruikelijke groote hoeveelheid van niets zeggende, en schier onverstaanbare volzinnen; miss JULIA neigde voor den gast, en bloosde sterker dan men bij het schemerlicht wel zien kon.

— «Wanneer zijt gij gekomen?" ging de oude man voort. «Wij hebben u al sedert eenige dagen gewacht."

Die betuiging verwonderde den vreemdeling grootelijks, doch hij liet zijne verbazing niet blijken, en antwoordde slechts: «de overtogt heeft lang geduurd: wij zijn Woensdag uit Londen vertrokken, en kwamen heden morgen vroeg reeds aan. Vier dagen stormweer. Ik had gehoopt Vrijdag reeds hier te zijn, en die vertraging is mij des te onaangenamer, daar mijn verblijf slechts kort kan zijn. Ik moet Zaturdag weer vertrekken."

— «O, spreek niet van vertrekken: wij laten u in de eerste maand niet gaan. Wat zegt gij, JULIA?"

— «Gij zijt al te vriendelijk," hernam BROWN, die zich van deze ongemeene voorkomendheid volstrekt geen enkel denkbeeld kan maken. «Ik heb u ook eenen brief te overhandigen, «ging hij voort, en reikte dien den ouden heer toe.

— «O, laat dien brief maar blijven! Die behelst toch niets dan de gebruikelijke pligtplegingen, en deze heb ik niet meer noodig: ik beschouw alles als afgedaan, en neem u zoo als gij zijt. De zoon van mijn ouden vriend BROWN behoeft geene aanbeveling. En hoe gaat het den ouden heer? Nog frisch en gezond, hoop ik? Hij was altoos een hart en een ziel met zijne vrienden; zoo lang ik hem ken, en ik ken hem niet sinds gisteren!"

Zoo praatte de oude man al voort, terwijl hij zijn gast met vragen bestormde, welke hij echter tot diens groote verligting meerendeels zelf beantwoordde.

De schemering noodigt steeds tot gezelligheid, tot vertrouwelijke wederkeerige mededeeling. Ook had BROWN nog geen uur in het gastvrije vertrek vertoefd, of hij gevoelde zich reeds geheel op zijn gemak, even of hij zijnen vriendelijken gastheer en diens beminnelijke dochter al sedert jaren had gekend. De oude gentleman was opregt en hartelijk, en de liefelijke stem van JULIA had op den vreemdeling een diepen indruk gemaakt. 't Was eindelijk donker geworden, toen hij opstond om heen te gaan.

— «O, dat niet," sprak de gentleman. «Gij hebt een slecht begrip van de schotsche gastvrijheid, wanneer gij gelooft, dat men den zoon van een oud vriend zoo laat gaan.... Lieve JULIA, bel eens, en zie of wij wat te eten en te drinken krijgen. Blijf maar stil zitten, lieve BROWN. Terwijl WILLIAM het gaslicht aansteekt, kunt gij eens van mijne dochter hooren, hoe ver wij, noordsche barbaren, het in de muziek hebben gebragt."

JULIA, om aan het verlangen haars vaders te voldoen, zette zich weder aan de piano, en hief na eenige welluidende accoorden een schotsch volkslied aan.

Voor den indruk, dien het meisje op hem maakte, verdween als neveldamp alle afkeerigheid van het huwelijk, waar sommige jonge lieden vaak zich zelven mede bedriegen; zijne opmerkzaamheid, op de verhalen van den ouden man was slechts schijnbaar: want zijne verbeelding tooverde hem de fraaiste beelden voor, in wier rij miss JULIA eene eerste plaats innam. In den loop van het gesprek, hetwelk alras het karakter eener ongedwongene vrolijkheid aannam, moest BROWN bij zich zelven bekennen, dat hij nog nooit in zijn gansche leven zulk een volkomen gezellig genoegen had gesmaakt. Toen hij eindelijk afscheid nam, werd er geene bijzonder dringende uitnoodiging toe vereischt, om hem tot uitstel van zijn vertrek te bewegen. Hij had zoo veel bekende en onbekende personen te bezoeken, zoo veel merkwaardigs te zien, zoo veel bezigheden af te doen, dat hij alras tot de overtuiging kwam, het zou niet mogelijk zijn, dit alles nog in den loop dier week ten einde te brengen. Bovendien, hij werd door zijne vriendelijken gastheer zoo dringend gebeden, om gedurende zijn verblijf in Edimburg te diens huize zijn hoofdkwartier te houden, dat hij 't bezwaarlijk kon afslaan. De genegenheid, die hij voor den ouden heer had opgevat, en het nog warmer gevoel, hem door de dochter ingeboezemd, maakten voor hem dat voorstel ook zoo aannemelijk. Hij keerde vol blijdschap naar zijne herberg terug en droomde dien ganschen nacht van huwelijksaangelegenheden en van Elyzeesche velden.

IV.

Acht of tien dagen waren er sedert mijne aankomst in Edimburg verloopen, en nog had ik niets van mijnen aanstaanden schoonvader of van mijnen mantelzak vernomen. Vergeefs had ik mij herhaaldelijk aan het bureau der stoomboot vervoegd, en ik twijfelde er niet aan, of mijn naamgenoot had zich in het bezit van mijn eigendom gesteld. Er bleef mij niets over dan geduldig de terugkomst van den advokaat M'GRUGAR af te wachten, van wien ik omtrent mijnen vermoedelijken schoonvader het gewenschte narigt hoopte in te winnen. Tot dat einde begaf ik mij op nieuw naar den eerbiedwaardigen vordsterling van Themis, en vernam tot mijn groot leedwezen, dat hij wel van zijne reis was wedergekeerd, doch spoedig daarop naar Forforshire had moeten vertrekken, om de renten, van een zijner clienten te gaan ontvangen. Ik was dus genoodzaakt al weder te wachten tot de advokaat, binnen twee of drie dagen, naar men giste, van dit nieuwe uitstapje zou terug keeren. De geheimzinnige M'GRUGAR bleef echter voor mij steeds eene onbekende grootheid; hij was of naar Pethshire, of naar Aberdeenshire of naar het eiland Sky op reis, en ik had schier alle hoop opgegeven, om dien waardigen man ooit aan te treffen. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.